

m a c

ALEKSANDER MAC

(1932–1988)

Aleksander Mac urodził się 21 lipca 1932 roku w Zagórzcu, powiat Przeworsk. W 1948 roku rozpoczął naukę w liceum pedagogicznym. W 1949 roku wstąpił do wojska jako ochotnik. Maturę uzyskał w 1952 roku, w czasie pełnienia służby wojskowej.

W 1954 roku wyjechał na studia do Związku Radzieckiego. Studiował na Wydziale Radiotechniki Moskiewskiego Instytutu Energetycznego. Po ukończeniu studiów w 1960 roku rozpoczął staż naukowy w tym Instytucie. Do 1963 roku zajmował się urządzeniami radiolokacyjnymi, a następnie zagadnieniami z zakresu telewizji specjalnej, a zwłaszcza — badaniami i konstrukcją aparatury kontrolno-pomiarowej. Między innymi skonstruował precyzyjny oscyloskop do pomiaru i badań sygnału telewizyjnego oraz opracowywał teoretyczne podstawy częstotliwościowej metody pomiaru nieliniowości odchylenia w kamerach telewizyjnych. Na podstawie tej metody skonstruował i wykonał prototypy przyrządu do pomiaru nieliniowości odchylenia w kamerach telewizyjnych, który został nagrodzony medalem na Wystawie Osiągnięć Narodowych ZSRR w 1964 roku, oraz przyrządu do pomiaru nieliniowości odchylenia w odbiornikach telewizyjnych.

W 1966 roku obronił pracę doktorską *Badanie częstotliwościowej metody pomiaru nieliniowości układów odchylenia w kamerach telewizyjnych*.

W tym samym roku rozpoczął pracę na Politechnice Warszawskiej, w dawnej Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych,

na stanowisku starszego konstruktora, od 1968 roku był zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Radioelektroniki, a od 1971 roku — na stanowisku docenta. W tym okresie jego działalność naukowa koncentrowała się m.in. wokół zagadnień związanych z badaniem zniekształceń intermodulacyjnych przy wielokrotnej transmisji sygnałów wizyjnych. Był współautorem opracowania przetwornika a/c układu sterującego i kompresora sygnału mowy, a także unikatowej aparatury do odbioru, pomiaru i rejestracji sygnałów sztucznych satelitów Ziemi. Zajmował się również analizą przesyłania sygnałów wizyjnych drogą kablową na duże odległości, w wyniku której został opracowany prototyp układów korekcyjnych dla Warszawskich Zakładów Telewizyjnych oraz oryginalny system instalacji telewizji użytkowej na potrzeby techniki audiowizualnej na Wydziale Mechanicznym Technologicznym Politechni-

Słowa kluczowe

- telewizja
- urządzenia radiolokacyjne

M

ki Warszawskiej. Prowadził również badania układów radiokomunikacyjnych w paśmie fal decymetrowych i centymetrowych na potrzeby służby specjalnej.

W latach 1982–1988 pełnił funkcję kierownika Zakładu Telewizji Instytutu Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej. Jednocześnie współpracował z przemysłem telewizyjnym, zajmując się korekcją długiego kabla współosiowego przy przesyłaniu sygnałów telewizyjnych.

Prowadził zajęcia dydaktyczne z zakresu techniki odbioru, systemów radiotechnicznych, radiokomunikacji, techniki mikrofalowej i telewizji. Kierował 21 pracami dyplomowymi.

Był autorem wielu publikacji w materiałach konferencyjnych wydawanych w języku rosyjskim i niemieckim oraz w czasopismach naukowo-technicznych. Jego opublikowany dorobek naukowy obejmuje 18 pozycji, w tym 16 własnych. Wiele prac zostało wydanych przez Oficynę Wydawniczą Politechniki Warszawskiej, m.in.: A. Fiok, M. Rusin, A. Mac, A. Słowikowski, S. Poniąkowski, *Aparatura do odbioru pomiaru i rejestracji sygnałów sztucznych satelitów Ziemi* („Prace Naukowe Politechniki Warszawskiej — Elektryka”, 1971);

A. Mac, *Zespół antenowy do odbioru sygnałów sztucznych satelitów Ziemi* („Prace Naukowe Politechniki Warszawskiej — Elektryka”, 1971), A. Mac, *Wzmacniacze antenowe oraz głowice wejściowe aparatury do odbioru sygnałów sztucznych satelitów Ziemi* („Prace Naukowe Politechniki Warszawskiej — Elektryka”, 1971) oraz skrypty: *Telewizja użytkowa, Automatyczna regulacja częstotliwości i automatyczna regulacja wzmocnienia w odbiornikach telewizyjnych, Tranzystorowa głowica wejściowa dla I i III zakresu telewizyjnego oraz Tor pośredniej częstotliwości wizji, detektor i wzmacniacz wizji tranzystorowego odbiornika telewizyjnego*.

W latach 1966–1967 pełnił funkcję grupowego partyjnego pracowników Instytutu. W 1967 roku został wybrany do Egzekutywy Oddziałowej Organizacji Partyjnej Wydziału Elektroniki. Pełnił funkcję II sekretarza, a później I sekretarza. Dwukrotnie otrzymał Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej (1967 i 1969). W 1970 roku został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi za całokształt pracy naukowej, dydaktyczno-wychowawczej i społecznej.

Zmarł 4 lipca 1988 roku.

